

Хр. Караманджуковъ

Родопа планина

Пътувате съ влакъ отъ София за Пловдивъ и Тракийската равнина. Минавате ихтиманското поле. Спускате се по ребрата на солудервентскитѣ височини. Наближавате долината на Марица при гара Костенецъ. Ето предъ васъ отъ юго-изтокъ се разкрива величествена гледка. Исполински планински копени, облѣти въ мека синевина, надникатъ къмъ небесата. Тукъ се прегръщатъ и цѣлуватъ дветѣ гиздави сестри: *Родопа* и *Рила*.

Нѣкога Родопа, Рила и Пиринъ, тѣзи величествени български планини, се считали за една планина. Но и тогава и сега, взети заедно, тѣ образуватъ якия стожеръ въ строежа на планинитѣ въ Старопланинския полуостровъ, което не е безъ значение и за живота и бъдещето на нашата държава и нашия народъ. Днесъ, обаче, тѣ се смѣтатъ за отдѣлни и самостоятелни планини.

Ученитѣ географи срѣщатъ голѣми мъчности, когато трѣбва да опредѣлятъ границата между Родопа и Рила. Тия две планини сж споени, и може ясно да се забележи, гдѣ свършва едната, и отгдѣ почва другата. По-рано предѣлтѣ се поставяше на горното течение на Марица, именно по притока ѝ Завратчица, а сега ученитѣ повече се спиратъ на долинитѣ на Крива (сестримска) рѣка — отсамъ и Черна Места — отъ югъ. И затова, докато нѣкога Мусала се е отнасялъ къмъ Родопа, днесъ Ибъръ и Белмекенъ се оставятъ въ прегръдкитѣ на Рила. Този споръ на ученитѣ никакъ не е прѣчка за насъ да си имаме едно ясно и опредѣлено познание за тѣзи наши хубави планини, по отдѣлно за Родопа и Рила.